

BATACUDA - MARCELO EVELIN / DEMOLITION INC.

© Antonio Pistis

vr 23/05/2014 - 16:46***Met geïmproviseerde slaginstrumenten dansen een vijftigtal naakte maar gemaskerde lichamen zichzelf in een wilde trance. Zo losbandig als de bontgekleurde groep performers is, zo geremd is het publiek. De Braziliaanse choreograaf Marcelo Evelin daagt met Batucada de toeschouwer uit, maar of hij daarop de verwachte reactie krijgt? Verrassend en fascinerend is het in elk geval wel.

In de enorme, kale ruimte van Cinéma Marivaux hangen honderden rode hartjesballonnen tegen het torenhoge plafond. Hun al even rode touwtjes reiken tot beneden. Het is mooi, bijna romantisch, maar in schril contrast met de gemaskerde mannen en vrouwen die tussen het publiek doorwandelen en soms stilzwijgend naast, voor of achter je komen staan. Sommige toeschouwers kijken hen uitdagend of geamuseerd in de ogen, andere draaien zich ongemakkelijk weg.

Het geroezemoes in de hal verstomt wanneer de performers beginnen te dansen, zonder muziek en laverend door het nieuwsgierige publiek, dat niet altijd goed weet waar te gaan of staan. Wanneer de eerste ritmes opstijgen, worden ook de eerste bovenlichamen ontbloot. Niet veel later staat de groep dansers vrijwel volledig naakt als bezetenen rond te springen, terwijl ze het ritme aangeven op hun metalen attributen. Het publiek kijkt vanop een afstand toe.

De maskers reduceren de performers tot bezwete menselijke lichamen die een enorme, ruige energie uitstralen. Het zet je aan het denken: ook dat is de mens. Het keurig geklede publiek komt er echter niet toe om de ritmes te ondersteunen met handgeklap, alsof het bang is deel uit te maken van het bij momenten duistere ritueel. De ene kijkt geamuseerd of geïntrigeerd toe, de andere staat er maar wat beteuterd of verveeld bij.

Is Batucada te eentonig? Is het publiek te preuts? De reacties zijn soms best grappig, maar er lijkt iets te ontbreken. Wanneer de dansers uiteindelijk uitgeput op de grond liggen, moeten de toeschouwers, jong en oud, zich tussen de roerloze lichamen door een weg naar buiten zien te banen. Aarzelend stijgt dan toch een ritmisch geklap op. Batucada is misschien niet echt de beloofde apotheose van het Kunstenfestivaldesarts, de bevreedende sfeer en beelden zullen je in elk geval wel bijblijven.

Marlies Robert

Deze recensie werd gepubliceerd ihkv een samenwerking tussen Cobra.be en de studenten van de Faculteit Letteren, KU Leuven Campus Brussel (HUBrusseL).